

ห้องเรียนคอมพิวเตอร์ แหล่งเพาะเชื้อที่คนส่วนใหญ่ คาดไม่ถึง*

ว่าที่ร้อยตรี ถาวร อารีศิลป์**

ยุคปัจจุบันการนำเทคโนโลยีมาใช้ในการติดต่อสื่อสารและการเรียนการสอนเพื่อนำความสามารถของคอมพิวเตอร์มาใช้ในการทำงานเพื่ออำนวยความสะดวกสบายให้กับบุคคลและองค์กรต่าง ๆ มีมากขึ้นไม่พบน้แม่แต่วงการการศึกษาที่กำลังหันมาสนใจนำคอมพิวเตอร์มาใช้ในการบริหารจัดการการเรียนการสอนและการสืบค้นข้อมูล

คอมพิวเตอร์ในห้องเรียนส่วนใหญ่ จะมีจำนวนตั้งแต่ ๑๐-๔๐ เครื่องขึ้นอยู่กับขนาดของห้องเรียนและนักเรียนในชั้นของโรงเรียนนั้น ๆ สิ่งทั้งหลาย ๆ คนคาดไม่ถึงคือภัยอันตรายที่ใกล้ตัวนักเรียนและครูในห้องคอมพิวเตอร์ของโรงเรียนนั่นเองที่กล่าวเช่นนี้ทำให้หลาย ๆ คนต้องหันมาศึกษาความน่าจะเป็นในหลาย ๆ ปัจจัยด้วยกันซึ่งเกี่ยวข้องกับอุปกรณ์ต่าง ๆ ของคอมพิวเตอร์ เช่น แผงแป้นอักขระ เมาส์ จอภาพ

การถ่ายเทอากาศในห้องคอมพิวเตอร์ ในครั้งนี้จะขอกล่าวถึงแผงแป้นอักขระและเมาส์ที่ใช้กันอยู่ในโรงเรียน เป็นอุปกรณ์หลักที่มีความเสี่ยงในการเป็นแหล่งเพาะเชื้อและเป็นพาหะที่นำเชื้อต่าง ๆ มาสู่คนที่สัมผัสแผงแป้นอักขระโดยใช้นิ้วและฝ่ามือของผู้ใช้เอง ปรกติห้องเรียนคอมพิวเตอร์จะมีการใช้งานโรงเรียนละ ๕-๖ ชั่วโมงต่อวัน แผงแป้นอักขระและเมาส์ต้องสัมผัสกับนิ้วมือและฝ่ามือของนักเรียนวันละ ๕-๖ คนเช่นกัน ทำให้ต้องจุกจิกและหันมาพิจารณาถึงความสะอาดของนิ้วมือ มือ และฝ่ามือที่ต้องสัมผัสกับคอมพิวเตอร์ของนักเรียนแต่ละคน เช่น นิ้วและฝ่ามือของนักเรียนคนใดบ้างที่มีโอกาสสัมผัสผิวหนังในส่วนที่เป็นหนองหรือมีการอักเสบ สะเก็ดแผล หรือผิวหนังที่เป็นกลาก เกื้อื้อน เล็บของนักเรียนคนใดบ้างที่เป็นแหล่งเพาะเชื้อโรค

นักเรียนที่เข้ามาใช้มีโอกาสที่จะนำเชื้อต่าง ๆ มาสู่แผงแป้นอักขระและเมาส์ และแป้นพิมพ์กับเมาส์นี้เองก็เป็นพาหะนำเชื้อต่าง ๆ เข้าสู่ผู้ใช้คนแล้วคนเล่า โดยที่ตัวนักเรียนเองคาดไม่ถึง ยิ่งถ้าเด็กนักเรียนคนใดเป็นหวัด มีอาการไอ จาม และแสดงพฤติกรรมของคนส่วนใหญ่ซึ่งถ้าเกิดขึ้นอย่างกะทันหันก็มักจะใช้มือปิดปากตนเองเพื่อไม่ให้เชื้อโรคแพร่กระจายไปยังผู้อื่น ไม่สามารถหาผ้าเช็ดหน้าหรือกระดาษปิดช่องปากได้ทัน มือของนักเรียนก็จะเป็นแหล่งเก็บเชื้อโดยปริยาย บางคนใช้มือสัมผัสภายในช่องปากหรือโพรงจมูก บางคนใช้มือสัมผัสกับเครื่องใช้ต่าง ๆ ในชีวิตประจำวัน จับลูกบิดประตู ราวบันได ภายหลังการเข้าห้องน้ำโดยไม่ล้างมือให้สะอาด ลองพิจารณาดูว่าถ้ามือของผู้ใช้คอมพิวเตอร์ได้ไปสัมผัสกับแผงแป้นอักขระและเมาส์จะเป็นอย่างไร คน

* เอกสารประกอบการสัมมนาทางวิชาการและการจัดเวทีสาธารณะ เรื่อง มหกรรมกรุงเทพมหานคร เมืองน่าอยู่ วันที่ ๒๓-๒๔ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๔๕ ณ ห้องแกรนด์ฮอลล์ ชั้น ๒ ศูนย์นิทรรศการและการประชุมไบเทค กรุงเทพฯ

** ศึกษานิเทศก์ สำนักการศึกษา กรุงเทพมหานคร

ที่เข้ามาใช้ต่อจากคนที่ ๑ คนที่ ๒ คนที่ ๓ จนถึงคนสุดท้าย ซึ่งคนที่เข้ามาใช้ส่วนใหญ่ก็ต้องสัมผัสกับแผงแป้นอักขระและเมาส์อย่างแน่นนอน จากพฤติกรรมส่วนบุคคลที่กล่าวมา สมมติว่าโรงเรียนมีคอมพิวเตอร์ ๑ เครื่องใช้วันละ ๕ ชั่วโมง ก็จะมีผู้มาสัมผัสกับเครื่องวันละ ๕ คน ถ้าห้องหนึ่งมี ๒๐ เครื่อง ก็จะมีผู้มาสัมผัสจำนวน ๑๐๐ คน ถ้ามีหลาย ๆ ห้อง ก็ลองคำนวณกันง่าย ๆ ดังตัวอย่างข้างต้น และถ้าเป็นคอมพิวเตอร์ที่อยู่ตามร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ ตู้เกมตามศูนย์การค้า ที่ผู้มาใช้เครื่องไม่ใช่

นักเรียนแต่เป็นวัยรุ่นและผู้ใหญ่ ซึ่งมาจากสถานที่หลาย ๆ แห่ง ซึ่งมีความหลากหลายในพฤติกรรมส่วนบุคคลอย่างมาก จะทำให้ง่ายมีความเสี่ยงสูงขึ้นเป็นลำดับหรือไม่ ก็คงต้องมาค้นหาความจริงกันต่อไป

จากข้อมูลข้างต้น พ่อ แม่ ผู้ปกครองและผู้ที่เกี่ยวข้องคงต้องหันมาใส่ใจ และค้นหาความจริงในเรื่องนี้เพื่อสุขภาพของนักเรียน หรือผู้ใช้คอมพิวเตอร์ แม้แต่ในสำนักงานและองค์กรต่าง ๆ ซึ่งไม่ใช่แต่ในห้องเรียนคอมพิวเตอร์ของโรงเรียนเท่านั้น เพราะที่ใดก็ตามที่มีผู้ใช้คอมพิวเตอร์

เครื่องเดียวกันหลาย ๆ คน ก็จะเป็นแหล่งเพาะเชื้อได้โดยง่าย การรักษาความสะอาดของแผงแป้นอักขระและเมาส์ ถ้าพิจารณาให้ดี ๆ แล้ว จะเห็นว่ำน้อยมาก ๆ ที่จะมีผู้ที่ใส่ใจรักษาความสะอาด โดยการทำความสะอาดวันละครั้งต่อวัน หรืออาจเป็น ๑ ครั้งต่อสัปดาห์ หรือต่อปี จึงเป็นสิ่งที่น่าคิดและขอเชิญชวนให้ทุกคนหันมาใส่ใจเพื่อให้มีสุขภาพกายและสุขภาพจิตที่ปลอดภัยจากภัยที่คาดไม่ถึง

การอ่านเครื่องหมายไม้ยมก หรือ ยมก (๓)

เครื่องหมายไม้ยมก หรือ ยมก ที่เขียนหลังคำ วลี หรือประโยค ให้อ่านซ้ำคำ วลี หรือประโยคอีกครั้งหนึ่ง เช่น

เด็กเล็ก ๆ	อ่านว่า	เด็ก-เล็ก-เล็ก
แต่ละวัน ๆ	อ่านว่า	แต่-ละ-วัน-แต่-ละ-วัน
ในวันหนึ่ง ๆ	อ่านว่า	ใน-วัน-หนึ่ง-วัน-หนึ่ง

คำที่เป็นคำซ้ำ ต้องใช้ไม้ยมก หรือ ยมกเสมอ ให้อ่านซ้ำคำอีกครั้งหนึ่ง เช่น

สีดำ ๆ	อ่านว่า	สี-ดำ-ดำ
เด็กตัวเล็ก ๆ	อ่านว่า	เด็ก-ตัว-เล็ก-เล็ก

การอ่านเครื่องหมายไปยาลน้อย หรือ เปยยาลน้อย (๓)

เครื่องหมายไปยาลน้อย หรือ เปยยาลน้อย ใช้ละคำที่รู้กันดีอยู่แล้ว โดยละส่วนท้ายไว้เหลือแต่ส่วนหน้าของคำพอเป็นที่เข้าใจ เวลาอ่านต้องอ่านเต็มคำ เช่น

กรุงเทพฯ	อ่านว่า	กรุง-เทพ-มะ-หา-นะ-คอน
ทูลเกล้าฯ	อ่านว่า	ทูล-เกล้า-ทูล-กระ-หม่อม
โปรดเกล้าฯ	อ่านว่า	โปรด-เกล้า-โปรด-กระ-หม่อม
ล้นเกล้าฯ	อ่านว่า	ล้น-เกล้า-ล้น-กระ-หม่อม